

כדורגלן לוי
התחילה היא עניה

בארץ להתרוקן מהמבחרים שבכדורגלני ישראל.

חיפה נתנה וחיפה לקחה

על משחק הכדורגל שנערך היום שבת, בו ניצחה מכבי תל-אביב על ידי הפועל חיפה בתוצאה 2:1, כותב שייע גלזר:

איך, איך איך! איך הלכה לנו האליפות, ככה ממש בין אצבעות הידיים! רק לפני שבוע ניצחה מכבי

חיפה את הפועל פתח תקוה ונתנה לנו כמעט את האליפות. והשבוע באה הפועל חיפה ולקחה מאיתנו את תה. ככה זה, חיפה נתנה וחיפה לקחה, והפועל פתח תקוה זכתה.

הייתם אומרים לי לפני שבוע שלא נהיה אלופים והייתי צוחק עליכם. מה זה? צריך רק לנצח את הפועל חיפה ודי. כל השני מועות אמרו שהם בטח לא יתנגדו שננצח אותם. אלף: מפני שהם שונאים את הפועל על פתח-תקוה יותר משונאים אותנו. מפני שששה שחקנים מההרכב הראשון של הפועל השתתפו במשחק נגדנו. חוץ מזה עשינו גם הכל כדי שצ'ין הרעה לא תפגע בנו. לא הסכמנו להצטלם יחד בתמונה שיפרסמו בעתון כדי שנוכח באליפות. לא הכנו מסיבה ולא קנינו מתנות. אז מה צריך יותר מזה כדי לזכות באליפות? שכתנו כנראה רק דבר אחד: שצ'ריך גם לדעת לשחק.

לב כואב ועצבנות. אוי, הלב כואב לדבר על המשחק הזה. כשעלינו לשחק היה בטחון והרגשנו אחריות. אבל רק התחיל המשחק נעשינו עצבניים. לא שחקנו מישיח צדק, ופיספסנו כמה היו דמוניות בטוחות שהיו יכולות לשנות את מהלך המשחק. היכינו רק שיכנס הגול הראשון. השאר, ידענו, כבר יבואו לבד. הצרה היה שהראשון לא רצה להכנס. וכשהוא נכנס, הוא נכנס דחקא לשער של גו. אי אפשר היה להכיר את האדומים הלאה מחיפה. הממלאי מקום ששיחקו במיקום ראשונים היו הרבה יותר טובים. בלי צ'יקובסקי הם שיחקו הרבה יותר טוב מאשר עם צ'יקובסקי. עלי ועל רפי לוי הם שמו שמורים שלא נתנו לנו לזוז וי שאר השחקנים שלנו זוו בקושי. תפסנו יום שחור ומרגע פרצו מדי פעם וסכנו את החלוצים שלהם פרצו מדי פעם וסכנו את השער ורק מול שלא קיבלנו יותר גולים.

במצבית השניה עשינו מאמצים להשתתף, אבל במקום זה הם הכניסו לנו עוד גול. ראינו את כתר האליפות כשהוא ברוח לפתח-תקוה. היינו מיואשים לגמרי וישלמנו עם כך שאנחנו רק סגנים. רק אז הבנתי מה זה להיות מועמדת למלכת יופי ולא לקבל את הכתר. או זהו זה. כל הכבוד הפועל חיפה. הם קבוצה שלא ספק מגיע לה לנצח. חבל רק שהם היו צריכים לעשות את זה לבד. אבל לא להתאשם, כמו שאמר אחד האוהדים שלנו, מישהו: "מה אתם רוצים? הייתם כבר במקום השביעי בליגה, תגידו תודה שהגעתם למקום השני."

ספורט

כדורגל

חקירה כללית

שעות מספר לפני שעזב את ישראל לחופש שנת מולדת בהונגריה, רחמ כמעט מאמן נבחרת הכדורגל הישראלי, גיולה מאנו, במשרדי ההתאחדות לכדורגל. "זה לא יתכן" הוא קרא בחימה. "לוקחים לי את השחקן הטוב ביותר של הנבחרת. זאת בושה שכל המדינה לא מוצאת סידור לבחור אחד." מה שהרחיק את מאמן הנבחרת הרתח השבוע כמעט את כל אוהדי הכדורגל במדינה. היתה זו הידיעה שרפי לוי, החלוץ המרכזי של נבחרת ישראל ומכבי תל-אביב, מלך השערים של הליגה הלאומית, האיש שבפעילותו הקנו לישראל את נצחונותיה פאר על יוגוסלביה ואנגליה הצעירה, עומד לעזוב את הארץ ולהצטרף לקבוצת כדורגל מקצוענית בדרום אפריקה.

משאיומתן על קיום שד כבוד. לא היה זה סוד כי מזה שבועות מספר מתנהל משאיומתן עם רפי שהחזרר והצגנו בכיחן זה. היה זה המיליונר הדרום-אפריקאי היהודי, מקס קרמר, האיש שנשא לפני כשנה לאשה את רבקה-הילה מדניק נערת היציבות, אשר הציע לרפי את ההצעה היציבית. הוא ייצג את קבוצת הכדורגל היציבית לנסי-ספארק מיוהנסבורג, אלופת הליגה המקומית. קבוצה זו מתחבבת מזה זמן רב במציאת חלוצים מבקיעי-שערים. מיד אחרי נצחונה של נבחרת ישראל על נבחרת יוגוסלביה, הועלתה ההצעה לרכוש את רפי לוי עבור הקבוצה המקצוענית.

לרפי הוצעו תנאים טובים: כרטיס טיסה הלוך וחזור, מקום עבודה בשכר תחילתי של 100 לירות שטרלינג לחדש, ללא תשלום נוסף מהאגודה, דבר שיאפשר לו לא לבדור את זכויותיו בכדורגל חובב.

לכדורגלן הצעיר והמוכשר, שהפך לאחד רונה לאיל של חובבי-הספורט בארץ, קם מה ההצעה. רפי, הממלא מקום בדירה של שני חדרים עם משפחתו בת 5 הנפשות בשכונת שבחולון, מחוסר כל בסיס כלכלי. בעבודתו כמכונאי בדרך, השתכר עד כה 170 לירות לחודש. לכל היותר. הוא הסכים להצטרף לקבוצה הדרום-אפריקאית לחודשיים נסיון.

מצב הסרית-קרים. איש לא יוכל לגינות את רפי לוי על צערו זה. כי מצבם של הכדורגלנים בישראל, המקריבים את זמנם וחייהם למען הספורט, הוא חסר תקדים, בהשוואה לכדורגלנים בעלי מעמד דומה בארצות אחרות. למרות שהכדורגל הפך לעסק מכניס, המורים מדי חודש רבבות לירות לקופת ההתאחדות לכדורגל, לא נהנים היכדורגלנים עצמם משפע זה. הם אינם יכולים לקבל מההתאחדות אפילו הלוואה קטנה ביוקר לשימור מעמדם הכלכלי.

במצב זה התפתחה מקצוענות סמויה בי כמה קבוצות, שם מקבלים הכדורגלנים תשלום עבור משחקיהם. אולם צורה זו אינה פתרון. משום כך גדל והולך מספרם של הכדורגלנים החושבים ברצינות להגר מהארץ, כדי לחפש עתיד על מגרשים זרים.

מלבד רפי עומדים לפחות עשרה כדורגלנים מהליגה הלאומית לעזוב את הארץ:

- **גדעון מיש,** רץ נבחרת ישראל והפועל תל-אביב, עומד להגר לארצות-הברית כדי להנשא שם לחברתו שירדה מהארץ.
- **אמצייה לבקוביץ,** בלם הנבחרת הישראלית והפועל תל-אביב, עומד לנסוע לתקופה של כמה שנים לבריטניה.
- **אברהם מנצ'ל,** הקיצוני של נבחרת ישראל ומקשר מכבי חיפה, מנהל משא ומתן על הצטרפותו לקבוצה תורכית מקצוענית.
- **שלמה לוי,** חלוצה המחונן של הפועל חיפה, עומד לנסוע לאוסטרליה, להצטרף לקבוצת הכדורגל סידני.
- **היים לוי,** לשעבר שוער מכבי חיפה, עומד לנסוע לאוסטרליה אף הוא.
- **יצחק נחמיאס,** מקשר מכבי תל-אביב, עומד להגר עם משפחתו לארצות-הברית.

מיש פורטל, שוער המילואים של הנבחרת הישראלית, עומד להגר לצרפת, להצטרף לקבוצת ריימס.

- **יאנגו סימנדרים,** מהפועל חיפה, עובר לשחק בקבוצה תורכית.
  - **אברהם (ברה) עבוד,** הקיצוני הימני של קבוצת בני-היהודה, הודיע שבועות כי הוא מצטרף לקבוצה תורכית מקצוענית.
  - **רחביה רונבאוב,** שחקן הפועל תל-אביב, עומד לנסוע לבריטניה למטרות לימודים.
- אם לא תיעשה פעולה נמרצת להטבת מצב הכדורגלנים, עתידים מגרשי הכדורגל

השופט המלומד טעה רק בפרט אחד: כי אותה טעה בה קרא את פסק-הדין, בא לי-עולם בן עשירי לקאזאנובה מצוריאלי. על כן היה נאלץ לדחות את מתן גזר-הדין, כדי לאפשר לו להשתתף בברית. כאשר תור מן השמחה, שנלה עליידי השופט לששה חודשי מאסר בהם יוכל, אם רצונו בכך, ללכת בדרכי קאזאנובה המקורי ולחבר ספר זכרונות שינתה דורות באים בתורת האהבה.

טכריה

חלום בוק

חלום-בוק המשקף את מצב-רוחם של משלמי-המיסים בישראל צולם השבוע על ידי צלם מקצועי בטכריה. היה זה תצלומו האחרון של אהרון שטיינר, בעל צלמניה במרכז העיר מזה 12 שנים. בדמעות בעיניו לחץ שטיינר בפעם האחרונה על כפתור המצלמה, נצטו להנצחה את מה שהוא כינה "ארון המתים שלי". הניח את המצלמה, סגר את התות והלך להיות חבר קיבוץ.

הצלם, (40) יליד הונגריה, עלה לפני 12 שנים לישראל יחד עם אשתו, קיבל את הנות מהאפוסטרופוס על נכסי נפקדים. בשנים הראשונות היה כמעט צלם יחיד בטכריה. אולם בדיק בשנה בה נזמה לטשיינר ש"הצליל להתבסס, נצטו לתמונה פקודי מס ההכנסה. כל ערעוריו על היטליה-מיסים נדחו בטענה שהנימוקים אינם משכנעים די צורכם. השבוע, כאשר הגיעו ההודעות "נג" טיביות האחרונות של נציבות מס ההכנסה אל שטיינר, אסף בעלי-החנות את כל ההתכתבות שהיתה לו עמו, תלה אותם על מוכרה לסגור את הצלמניה שלו, תחת לחץ מכבש המיסים העירוני והממשלתי. יד ימין אינה רוצה לדעת מה עושה יד שמאל. והי אורח נרמס בין שני גלגלי המכבש."

משפט

וערת הפיתוי מתערטלת

"האם אדוני מבקש לשמוע את העדה בדתיים סגורות?" שאל שופט-השלום גר שוני את סמל התביעה אליעזר ארנשטם. עיניהם של עשרות הצופים הונפו אל הנאי שמת הקשישה, בעלת מראה של אם יהודיה סיפוסית, ציפו בנשימה עצורה לתגובתה. שולמית בופמן, שהאשמה על ידי המש"טרה בניגול בית-בילויים, לא זזה ממקומה. היא פלטה בלחש: "שתספר, שתספר... שידעו כולם מי היא". הסמל כינע בגרונו: "אינני רואה צורך בדתיים סגורות. כולם פה אנשים מבוגרים."

הצעירה שעלתה בעקבות הצהרה זו על דוכן העדים, לבושה שמלה פשוטה בעלת מחשוף גדול, גרמה לרחם בין הצופים. היתה זו גיאנט גולדמן, נערת הפיתוי הנודעת. "האם היא תודה או לא תודה ש'עבדה...?' היתה השאלה שניצבה בפני כל.

במאה צורות לזכות בחסדי בחירות ליבם. אחד המפורסמים שבסיפורי מתאר בעל בעמיו, חושב אדוק מפירנצה, שחלם על קדושה. הוא שאל את יידו הכומר מה עליו לעשות כדי ליהפך לקדוש. הכומר ציחה עליו לבלות ליל-שימורים על גג ביתו, תוך כדי שינון תפילות.

הכהן, מציוד, חשב יותר על גופה מאשר על הנשמה. ליתר דיוק: על גופה המגרה של אשת המועמד-לקדושה. וכך, טעה ש"הבעל התמלל על הגג, עבר הכומר על הדיברה השביעית, "לא תנאף". בבוקר עיטרו את ראשו של הבעל לא רק שכנית הקדושה, אלא גם זוג קרניים של בעל מרומה.

"קום לסליחות!" יוסף יהוד לא שמע מימיו על בוקאצ'ו. אך את תורת הניאוף ידע על כל גיוניה ההיסטוריים. העולה בן 46, מתימן, שהתיישב במושב צוריאלי לפני כעשר שנים, חזר על מיבצעו של הכומר מסינצה, בכל פרטיו.

היה זה באחד מלילות הימים הנוראים. בכפר התכוננו הגברים לתפילת הסליחות. בשעות הקטנות של הבוקר, טיים את סיבוב השמירה שלו, פנה לעבר ביתו. בדרך נכר בשכנו האדוק, אשר לא המיד הרשתה לו העבודה לשמור על כל חובות הדת. יהוד החליט לזכות במצחה. "קום לסליחות!" קרא מבצע לדלת.

לשכן לא היתה ברירה. לוא סירב, היה מתכרסם מיד בכפר הדתי כי השתמש מן התפילה. הוא קם מן המיטה השוכה והודיע לאשתו המנוממת שהוא הולך להתפלל. "סליחה...". יהוד זכה במצחה. אולם יהוד לא חיכה לקבל את שכתה בעולם הבא, ניגש לגבות במקום את המגיע לו. באט פתח את דלת השכון, השוען את נשקו על הקיר וניגש למימוש העיסקה השמימית. מה שקרה לאחר מכן מתואר בפסקי-הדין שהוציא השבוע שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, אליעזר מלחי:

בהיותה במצב של גימילאניום הרגישה האשה בגופו של גבר המתקרב אליה בתוך המיטה. היא סברה כי בעלה חזר כבר ונכנס למיטה. היא שאלה אותו בערבית למה חזר, והוא ענה לה: "תתני לי, תתני לי". אותו זמן היא היתה אחרי הריון, ומלמפרע סוכם בינה לבין הבעל כי הוא יניח אותה לנפשה לזמן מסויים, בכדי למונע סיכומים של הריון סכוף מדי. היא סברה שהבעל לא יכול לעמוד בהבטחתה, אך היא לא מנעתה להתקרב אליה.

אילו ברגע זה הסתיים הדבר, ייתכן ש'האשה לא היתה יודעת בצאתו ובבואו של גבר זה. אולם כאן נשק אותה הגבר על פניה ובחושיה את זקנו, שהיה שונה מזקן בעלה, סברה שאין זה הבעל. היא דחפה את הגבר מהמיטה, הדליקה את האור וראתה את הנאשם במערומיו. הוא התנצל: סליחה, זה היצר הרע... והסתלק."

תעוזה ותעלולים. לשופט לא היה ספק כי תיאור זה, אשר בפיה של האשה הרחית, היה כולו אמת. "ער אני לעובדה"

חלון הראווה של שטיינר

המס הוא המייאש

באנט עצמה לא התלבטה. בפעם הראשונה מאז נעצרה עליידי משטרת תל-אביב באשמת שוד מוויז' ושחורה למבחן, סיפרה בחופשיות גמורה כי אמנם עבדה כציאנית, "באתי בגמגע עם שרציית". לא זוכרת איפה הכרתי את הגברת בופמן, סיפרה גיאנט, בעברית מתולבלת במשפטים ציפתיים. "באתי אליה בפעם הראשונה עם שלמה, איש עשיר ששכר חדר לשימושו הפרטי. בערך רבע שעה הייתי (המשך בעמוד 16)

קבע, כי הנאשם מתואר כאן קאזאנובה של עמק חפר. אדם דתי, איש אדמה ואב לתשעה ילדים אשם במעשים הדורשים תעורר זה בלתי-רגילה וחוש תעלולים בלתי-מצוי."

- גיובאני גיאקונו קאזאנובה דה-סיני גאלט היה הרפתקן איטלקי מן המאה ה-18, שהתפרסם כנאיף מספר אחד של אירופה. לא פעם נאסר; אך תמיד הצליח להתחמק. ספר זכרונותיו מהווה עד היום סמך-חברתי וספרותי ממדרגת ראשונה.